

D e ž.

Dež drobán na zemljo lije,
 Ceste, pota, stéze mije.
 Dete, kaj se gôr oziraš,
 Kaj oči v nebó upiraš?
 Gledáš, kdo vodó razliva,
 Kdo ti ličice umiva?
 Dete, sinje to nebó
 Velikansko je okó:
 Zrè po svetu vsepovsod,

Vidi v najskrivnejši kot,
 Misli vé in vse željé,
 Ni prikrito mu srcé!
 Kadar pa porednež mali
 Svoje stariše razžali,
 To okó zakrije mrak,
 Siv ga zatemni oblak —
 Dež éez hrib in plan razliva,
 Starišem solzé izmiva.

Gregor Gornik.



Ptice po zimi.

Po snegu vran koraka
 In pravi: »Kra, kr—ra,
 Hudobna zima taka,
 Ki hrane nič ne dá!«

In sraka dobro pazi
 Na vejici sedé;
 Če lovec se priplazi,
 Kriči: »Že gre, že gre!«

Visoko sokol kroži,
 Napenja si oči
 In milo se pritoži,
 Da malokaj dobi.

Po deblu trka žolna:
 »Je-li kedo domá?«
 Pa lačna in vsa bolna
 Slovo drevesu dá.

Na jablani strnadi
 Molčé okoli zró:
 »Kaj neki, če spomladi
 Na zemljo še ne bo?«

Seničica prepeva:
 »Cifi« in »cicipé«,
 In s pesmico si reva
 Pregarja vse gorjé.

Tri zebe pa na hruški
 Oglašajo se: »Sčink,
 Oj slabi so zaslužki,
 Ni zrnca, ni ličink!«

Na hosti so pa vrabci,
 Le malokdaj cvrčé,
 A zvití tihotapci
 Kjerbodi kaj dobé.

L. Črnej.



Kratkočasnica.

V šoli vprašajo učitelj: »Zakaj ima človek dvoje ušes?« — Nihče si ne upa odgovoriti tako težkega vprašanja; slednjič Dvigničev Jakec veselo pomolí roko in vsklikne: »Zato, ker bi mu jednega manjkalo, ko bi ne imel obeh ušes!«